

VIZSY FERENC: A CSODÁK ÉSZAKÁJA

Egyszer volt, hol nem volt...

(Bevezető)

Hosszú-hosszú idő után tér vissza a nagypapa gyermekkorának egykori színhelyére, a Mátra rejtekébe temetkezett falucskába. Kiskamasz unokájával a hóborította úton baktat fel ahhoz az erdei házikóhoz, amelyben éppen ötven évvel ezelőtt először találkozott a Könnyű Gyermekálmok Tündérével. Egy sokszor elbeszélte történet kedvéért botorkálnak felfelé a havas úton.

Az ébredő Nap már előre küldte első hajnalsugarait, lassan pirkad. Mélységes csend honol a tájon, rajtuk kívül sehol egy teremtet lélek. Ám amikor az erdőszlakhoz érnek, és a már hatvankét telet is megélt ember belekezd a meséjébe, az idő hirtelen a múltba repíti őket, és egyetlen szempillantás alatt minden megelevenedik körülöttük. Ahogy egymás után pattannak fel a nagypapa emlékeit őrző díszesen faragott ládikók fedelei, úgy látjuk mi is saját szemünkkel az egyszervolt igaz történetet.

Közeledik a karácsony ...

A Könnyű Gyermekálmok Tündére

(Részlet)

Ahogy a való világban is minden jónak vége szakad egyszer, a manómókára szánt idő is letelt. Amikor Innocencia intett a pálcájával, kis manósegítők az ablakhoz sorakoztak, és arra távoztak, amerről jöttek. Csak egyikük, a kis Kiarra maradt hátra.

- Hát te, Kismanóm?
- Innocencia, kérlek, maradjunk még! – próbálkozott a vigaszt hozó manólány.
- Mennünk kell, Kiarra! – ölelte át a csupaszív manót a tündér.
- Ó, csak egy kicsit! – próbált ellenkezni a lányka.
- Nem maradhatunk, tovább, Kincsem, mert a küldetésünk véget ért.
- De én szeretném látni, hogy mi történik majd, ha mindenki felébred!
- A láz elmúlt, a cidrizés abbamaradt, a fiú egészsége hamarosan visszatér. Rossz emléke sem lesz, hiszen a rémséges látomások helyett könnyű gyermekálmot szőttünk a számára. A reményt valóra váltani, ez a mi dolgunk, de a boldogság, ... az valami más, az valami bensőséges... Szóval az olyan dolog, ami most már csak hármójukra tartozik: az édesanyára, az édesapára és a fiúra, Janikára, és...

– És mi nem lehetünk velük együtt boldogok?! – szontyolodott el a kislány.

– Dehogynem, Kedvesem! Csak... csak máshogy. Na, gyere, kis Kiarra, elmesélem... – azzal átfogta a könnyeit hullató manócska vállát és mesélni kezdett. – Számunkra a legnagyobb boldogság az, amikor.... Várj, csak! Nem itt kezdem, hanem ott, hogy...

És Innocencia mindent elmesélt Kiarrának, mindent, amit a boldogsárról tudnia kell. A boldogság – kezdte – egy palota, s mint minden épület, ez is apró kövekből épül fel. Igaz, hogy – tette hozzá – tündérkert veszi körül, meg az is, hogy kék madarak repdesnek az örökzöld fák virágpompás ágai között, és még az is igaz, hogy a mögötte emelkedő sziklaszirtről zenélő patak csörgedezik alá, hogy kerítését és lépcsőit, ablakának rácsait drágakövek díszítik, de attól még a palotát is csakúgy kicsinyke elemek alkotják, mint a manólakot vagy a földi emberek házait.

– Kik csinálhatnak ilyen királyi hajlékot? – nézett fel csodálkozó szemmel a manólány.

– Boldogságpalotát te is építhetsz, mégpedig úgy, hogy annak minden egyes téglája egy-egy öröm legyen. Olyan öröm, ami a te szívedben születik – válaszolta a jótündér. Persze nem minden örömből lesz ilyen téglá. Ha egy szép tájnak, egy izgalmas filmnek vagy egy jó vacsorának örülsz, azokból sohasem lesz építőanyag. Sokkal inkább a másoknak tett jószolgálat, a tisztaszívvel mondott köszönet, a megbocsátás, a hála csöppnyi ajándéka, az önzetlen segítség, az adomány, mások őszinte dicsérete adja majd a boldogság kastélyának alapját és falait.

– Szóval így kell építenem nekem is a palotát?

– Igen így építsd te is díszes palotádat, kis Kiarra, de azt se magadnak, hanem másoknak, azoknak, akiket szeretsz! Te csak akkor leszel, akkor lehetsz igazán boldog, ha mindazokat boldognak látod, akik kedvesek a szívednek.